

[Finansministeren]

Den tredje forandring – og det er også et svar til hr. Larsen-Ledet – gælder naturligvis landbrugets vilkår, for en anti-inflationspolitik har naturligvis ganske stærke virkninger specielt for landbruget, fordi landbrugets prisniveau for alle de markedsbestemte ordningers vedkommende jo er et garanteret minimumsprisniveau: uanset om inflations-takten i Danmark er høj eller lav, kan man holde det prisniveau. Der ligger en forskel, som det i øvrigt korrekt er blevet påpeget af landbrugets organisationer, på 200 eller måske 300 mill. kr. i landbrugets favør, hver gang inflationsprocenten bare bliver 1 mindre.

Hr. Heinesen fordybede sig i en analyse af forskellen mellem den nuværende og den tidligere regerings besparelsesforslag. Jeg er naturligvis ikke enig med ham, men jeg vil ikke her foretage en meget stor eksercits, det er jo hverken den lille eller den store bogholders aftenbøn, vi skal bede ved denne lejlighed – jeg kan forstå, at hr. Heinesen er lidt i tvivl om, hvordan vi skal fordele rollerne; for min skyld kan det såmænd være underordnet, bønnen går vel ud på det samme.

Men jeg vil gerne sige til hr. Heinesen, at den tidligere regerings besparelsesforslag for en dels vedkommende var, hvad jeg håber jeg må kalde fugle på taget: de er smukke, men de er svære at få fat på. Den tidligere regering foreslog ganske rigtig 10 mia kr. Når man analyserer de forslag, kan man se, at en del af dem kan konverteres til rigtige besparelser, som begrænser underskuddet på budgettet med 3½ mia kr., men så er der altså unægtelig et beløb på 2–2½ mia kr., som det er meget svært at henføre til nogen konkrete besparelsesforslag, og det hænger sammen med, at den tidligere regering jo opererede med noget meget uhåndgribeligt, en såkaldt konkurrenceevneforbedring, der øjensynlig skulle virke meget hurtigt i finansåret 1983. Det lykkedes aldrig rigtig at trænge til bunds i, hvad der skulle forstås ved det udtryk, om det var en devaluering eller måske endda et overenskomstindgreb. Jeg skal ikke fordybe mig i det her, jeg siger bare, at det aldrig nogensinde lykkedes at få opklaret, hvad man egentlig i den tidligere regering forestillede sig ved det.

Men realiteten er, når vi taler om de håndgribelige besparelser, dem, der klart fremgår af de forslag, der var stillet, at forskellen

mellem den tidligere og den nuværende regerings forslag er betydelig større. Der var i den tidligere regerings konkret udmøntede spareforslag en nettovirkning på 3½ mia kr., i den nuværende regerings er der konkret udmøntede nettobesparelser på 8 mia kr.

Hr. Heinesen beskæftigede sig derefter med regeringens hvidbog og indledte med at omtale dens let falmende omslag. Jeg bør måske sige som ansvarlig også for administrationsdepartementet og statens indkøbskontor, at jeg har følt en embedsmæssig forpligtelse til at bruge, hvad der lå af beholdninger, og jeg var godt opmærksom på, at der var beholdninger, som måske ellers skulle have været anvendt som omslag på Handlingsplan 3, Handlingsplan 4, Handlingsplan 5 osv. i den gamle regerings regie, men da regeringen ikke har nogen tanker om at komme med mange handlingsplaner, men gerne vil holde sig til en enkelt, synes jeg, det var forsvarligt at bruge denne vissegrønne farve, som jeg godt kan se egentlig var tiltænkt et helt andet formål.

Hr. Heinesen efterlyser konsekvensberegninger. Jeg vil om det spørgsmål sige, at det er rimeligt, men meget vanskeligt at imødekomme på nuværende tidspunkt. Jeg vil gerne prøve at gøre det i videst muligt omfang, og det er regeringen også helt indstillet på. Når vi har fået en afklaring også af nogle af de ting, som regeringen selv har lagt vægt på i statsministerens åbningstale, bl.a. udformningen af et investeringsfremmende program, vil det være betydelig lettere at komme med meget konkrete beskrivelser af virkningerne.

Men vi står her trods alt med et meget omfattende økonomisk program – det er ikke bare et spørgsmål om at regne på virkningerne af en afgiftsbuket eller en beskæftigelsesplan – der er tale om at regne på virkningerne af vel den mest omfattende ændring både i statsfinansielle forhold og i indkomstforhold, vi har oplevet i mange, mange år. Det er klart, at hovedkonsekvenserne lader sig beskrive. Der er overhovedet ingen tvivl om, at vi, hvis regeringens forslag gennemføres, i 1983 vil opleve en klar forbedring af betalingsbalancesituationen – det vil ske allerede meget hurtigt – men jeg vil nødigt her stå og pryde mig med lånte fjer, og det er også muligt, at vores vurdering af, hvor meget det giver, endda viser sig at være i underkanten,